

Prý se pražské turné [Jaromíra Nohavici](#) vyprodalo za půl hodiny, alespoň se to mezi lidmi šeptá, stejně tak jakože na vstupenky se stály dlouhé fronty. Inu, slezský písničkář je fenomén, kterého je sice v televizi pomálu, zato v rádiích někdy až příliš. V klubu

[Mlejn](#)

měl 16. ledna vystoupit a pobavit svými písněmi na tři stovky diváků.

Svým způsobem jsem si do klubu mezi paneláky šel splnit jeden sen z ranné puberty. Jarek Nohavica dokázal dát do svých písní víc než jen myšlenky, které tvaroval textem a melodií do sobě vlastního romantického projevu ohýbaného zahuhlaným zpěvem nad decentní rozbrnkanou kytarou. To hlavní je pozadí naplněné mystičností na jedné misce vah a v druhé pak jest uložen dar všítat si každodenních maličkostí a upozorňovat na ně stejně tak, jako obdivovat aktuální události, či jiné fenomény doby. Jen během koncertu Jarek jako tichý "guru" společnosti poukázal na internet coby nástroj svobody projevu a jen díky jemu se mezi lid mohla dostat i reakce na "CzechTek" v podobě písně Už zase bijou děti. Vždy mne přitahovalo tajemno, a tak se mi nemůže nikdo divit, že bych považoval za hřích nebýt alespoň jednou živě u toho. A já byl!

Koncert ve Mlejně byl druhým z řady jedenácti vystoupení písničkářova pražského turné. O něm velmi podrobně informuje na svých stránkách [www.nohavica](http://www.nohavica.cz)

foto: Robert Macháček @ <http://lighthunt.net>

.cz. K tomuto turné se váže i autorovo vzpomínání na dávné a doposud většinou nenahrané písně. Každý z jedenácti večerů se zaznamenával a na webu se postupně objevilo 22 kvalitních MP3, z kterých si pak po stažení každý může vypálit své CD nazvané autorem **Pražská pálená**. Přemýšlím, zda-li i toto album bude oficiálně považováno za řadovou Nohavicovu desku.

Hned na úvod koncertu zazněla *Kometa*, píseň jež mne naplňuje pocitem marnosti v pochopení principů Vesmíru a naší malosti a pomíjivosti v něm. A těchto pocitů jsem se nedokázal zbavit ani při následujícím *Babylonu* i *Osmé barvě duhy*.

Teprve

Cukrářská bossanova

odlehčila temné stránky Nohavicovy tvorby a dá-li se to tak říct, tak nám s ní trochu osladil život.

Výběr písní byl zvláštní. Znělo hodně těch nových z posledního CD **Babylon** a "vykopávek" z **Těšínského nebe**

. Vedle nich se v záři reflektorů skvěly skutečné perly jako

Zatímco se koupeš

, nebo

Kejklíři

, která ač o lidech, jež by měli rozdávat smích, působí teskně. V rámci nahrávání pak i staré a pro mne, ještě do mládí oděného jedince, neznámé písně

Ragby

a

Nechte to koňovi.

Z jistého úhlu pohledu byl písničkářův výstup opravdu fantastický. Potlesk mnohdy neutichal i několik desítek vteřin, čehož mistrně využíval ke střídání nástrojů, tedy dle potřeby odkládal kytaru a nasazoval heligonku, či naopak. Přesto jsem odcházel po dvou hodinách jistě skvělé "šou" s poněkud rozpačitými pocity. Možná jsem měl příliš přehnané představy o famóznosti symbolu "*tiché vody omílající břehy našeho šoubyznysu*". Celý další týden jsem si lámal hlavu, co se mi vlastně nelíbilo. Perfektní texty, úžasná melodika, zpěv, který sice nemůže konkurovat Slavíkům, ale ani Richard Müller nebo Vláďa Mišík nejsou zrovna excelentní zpěváci - jsou stejně jako Nohavica obdařeni charismatickými, lehce zapamatovatelnými hlasy.

Ted' budu psát výhradně o desce Babylon, abych vysvětlil své zklamání. To je paradoxně ukryto v písních samotných. Nedokázaly mne oslovit. Povedlo se to vlastně jen *Milionáři* (dokud mi jej rádia neohrála k naprostému znechucení) a smrtelně vážné

Převez mně, příteli

(tu mám rád dodnes). Zjistil jsem totiž, že mi na pozadí těch ostatních chybí opar mlžného tajemna a to považuji u tohoto interpreta za největší klad. Ono, jak se v posledních letech na naší scéně ukazuje, těch skvělých básníků s kytarou, nebo harmonikou, kteří se umí na svět dívat neobyčejně obyčejnými očima, je k vidění a slyšení hodně, ale jen Nohavica dokázal do svých písní přidat i trochu magie a mystiky (třeba Darmoděj nebo Never more). Dnes mu v tomto ohledu zatraceně šlape na paty třeba Radůza.

Tak ono klišé o velkolepých a skvělých koncertech bych v objektivním náhledu musel, soudě dle potlesku diváků, i k tomuto koncertu připsat, ale osobní názor se pohyboval spíše v rovinách "jsem rád, že jsem tam byl". Alespoň budu moci jednou svým dětem vyprávět, že legendu jménem Jarek Nohavica jsem viděl bez skla obrazovky televizního přijímače, či bez sluchátek napíchnutých přes anténu rádia na vlnu své oblíbené rozhlasové stanice.